

thần san thành bình địa.

Tên linh bước cả nhót qua một cánh cổng lớn. Thật kỳ lạ, mọi vật chung quanh đều đồ nát, riêng cánh cổng sắt vẫn đứng trơ trơ như muốn thi gan với tai họa. Ánh trăng xuống vờn chiếu trên những tấm lưới sắt sơn trắng. Con đường từ cổng dẫn vào bên trong trước đây được tráng xi-măng phẳng bóng giờ đây đã lún sâu xuống hoặc trời cao lên, cách 4,5 thước lại có vết nứt ngang. Văn Bình nhìn bên trái: một đoàn xe dốt-cát sơn màu kaki, màu quân xa Mỹ nằm dãn xuống đất, đầu máy cũng như sườn xe bẹp rúm. Chẳng có cảm tưởng đoàn xe cam-nhông bị đặt dưới máy ép khổng lồ. Gần đó, hai chiếc xe dip nằm chổng bốn bánh lên trời. Bên phải, một cây cột lớn bằng sắt, có lẽ là kỳ đài, bị tiện đôi, nhưng nửa trên chỉ gãy gục xuống, chừ chưa đứt lìa. Xa xa la những cột vô tuyến điện và radar... tất cả đều sụp đổ.

Ông chi và dây điện nằm ngổn ngang trên mặt đất lồi lõm. Tên linh chỉ đứng đá trước mặt:

— Đại tá Liu đã g ở dưới hầm. Mời hai ông rẽ vào đây. Yêu cầu hai ông cẩn thận, bởi sáng một trung sĩ trượt chân ngã luôn xuống vực mất tích, dường như vực thẳm này ăn sâu vào tận ruột trái đất. Hôm qua còn nóng như lửa cháy, đến sáng nay mới bắt đầu nguội.

Tên linh dừng lại trước cửa hầm. Văn Bình nhìn thấy một tên linh khác, phục sức có vẻ tươm tất hơn nhưng cõ lại quần dầy bông băng. Tên linh này không cầm súng. Hắn đứng chống nạnh bên cánh cửa xuống hầm, nét mặt thờ thần như người vừa bị tình nhân cho «leo cây».

Từ dưới hầm hắt lên một lẫn sáng vàng vọt. Mùi ẩm mốc lẫn mùi máu tanh trời, mùi thuốc sát trùng xông vào mũi Văn Bình. Tên linh cả nhót nhỏ đầu lên nói:

— Đại tá Liu mời hai ông xuống.

Đại tá Liu không thể lên miệng hầm đón hai người vì lẽ dễ hiểu ông phải nằm mọp trên giường, một cái giường sắt bệnh viện bị cụt hai chân được kê ngay ngắn bằng những cái thùng gỗ đựng thực phẩm chổng chận lên nhau. Căn hầm khá rộng nhưng đồ đạc chẳng có gì hết ngoài mấy cái bàn sắt lỏng chông và cái giường sắt duy nhất của đại tá Liu. Các nhân viên khác bị thương đều nằm sóng sượt trên nền xi măng gồ ghề.

Không khí trong hầm hoàn toàn im lặng. Một người đàn ông trung niên mặc quần sọt kaki rách bươm, đội mũ vải đeo dấu hiệu hồng thập tự, chắc là y sĩ, khoát tay ra hiệu cho Văn Bình. Toàn căn hầm chỉ có một ngọn đèn. Và ngọn đèn này là đèn dầu hỏa.

Thấy Văn Bình, mọi người khỏe mạnh trong hầm đều đứng dậy. Họ đều mặc quân phục nhàu nát, vẻ mặt lo lắng xanh mét. Cấp cao nhất trong bọn là thiếu tá.

Viên thiếu tá từ từ tiến lại, đến gần Văn Bình hẳn cất tiếng nói thật nhỏ gần như thì thầm :

— Đại tá Liu bị thương nặng cần được tỉnh dưỡng nên y sĩ không cho phép nói lớn tiếng, xin hai ông hiểu cho. Hai ông ở đâu tới, thủ đó Quitô phải không ? Có lẽ dưới ấy cũng bị tàn phá nên các ông đến chậm. Chúng tôi đã bàn tính với nhau, nếu đêm nay không có lực lượng tiếp cứu tới nơi thì sáng mai chú tôi phải tìm cách ra khỏi thung lũng.

Văn Bình không trả lời thẳng vào câu hỏi của viên thiếu tá. Chẳng chỉ nói vắn tắt :

— Tôi có công vụ quan trọng, cần gặp đại tá tư lệnh.

Viên thiếu tá ngạc nhiên :

— Hiện tôi là quyền tư lệnh. Như ông đã thấy, đại tá Liu chưa thể tiếp ông được. Tôi sẽ thay đại tá Liu giải quyết công vụ ấy.

— Theo chỉ thị, tôi chỉ được phép liên lạc và bàn định với đại tá Liu.

— Nghĩa là công vụ của ông không dính dáng đến việc tiếp cứu khẩn cấp ?

Văn Bình nói dối :

— Có. Hai việc đều liên hệ với nhau. Nhưng đội tiếp cứu chưa thể đến kịp đêm nay. Thoạt tiên, chúng tôi bố trí tiếp cứu bằng đường hàng không, kế hoạch này bị hủy bỏ vì nhiều phi cơ bị rớt và hoa tiêu tử nạn. Đơn vị tiếp cứu phải dùng đường bộ. Chúng tôi đến trước đây..

— Phụ trách an ninh ?

— Không. Để gặp đại tá Liu.

— Mời ông ngồi chờ. Y sĩ cho biết cường hống đại tá Liu bị rách, chưa chắc có còn nói được không.

— Vâng, tôi xin ngồi chờ.

— Như ông đã rõ, đây là căn cứ quân sự, phải có giấy phép đặc biệt mới được xuất nhập. Nếu tôi không làm, khi ông qua vọng gác bên ngoài. Hình gác của tôi quá mừng rỡ nên không đòi xuất trình giấy tờ chứng minh. Các ông là ai ? Dân sự hay quân nhân ?

— Tôi sẽ xuất trình chứng minh thư với đại tá Liu.

— Ông nói lạ ! Nếu ông không tuân lệnh, miễn cưỡng tôi phải sai lính nhốt ông lại.

Vừa nói hẳn vừa rất sững lục đeo thắt lưng ra, chìa vào ngực Văn Bình. Chẳng cười nhạt và nghiêm giọng :

— Thiếu tá không được hôn. Theo hệ thống quân giai tôi ở trên thiếu tá hai cấp.

— Ông là đại tá ?

— Phải, nhưng thiếu tá không có quyền hỏi. Tôi đã nói hồi nãy : chỉ có đại tá Liu mới có quyền. Đồng thời, tôi cũng xin thiếu tá cất cái đồ chơi trẻ con ấy đi, kéo tôi nổi giận thiếu tá sẽ gây nổi cánh tay phải.

Viên thiếu tá xạm mặt. Hắn đã bị thương trên tay trái, chắc gãy xương nên đeo hai miếng gỗ dẹp tựa ten. Hắn toan làm dữ nhưng luồng nhỡn tuyến oai nghiêm của Văn Bình như mũi dao giải phẫu làm toàn thân hắn đau nhói. Hắn suy nghĩ một vài giây đồng hồ rồi buông tay xuống. Văn Bình ném khẩu súng vào cái nệm cao su bần thủ kê sát tường, rồi quay mặt về phía y sĩ :

— Đại tá Liu nằm trên giường sắt phải không?

Y sĩ gật đầu. Văn Bình tiến lại. Y sĩ kéo ghế ngồi bên giường. Đại tá Liu trạc ngũ tuần, tóc bạc gần hết, vẻ mặt khác khổ, dáng người mảnh khảnh, đồng băng trắng quấn cổ che khuất gần hết 6 hàng huy chương chói lóa trên ngực.

Y sĩ nói nhỏ :

— Có người từ thủ đô đến yêu cầu được gặp đại tá. Đại tá không nên nói. Tôi để giấy bút trong tầm tay, đại tá có thể bút đàm. Tuy nhiên, vì sự

khỏe của đại tá chưa hoàn toàn hồi phục. Tôi chỉ thỏa thuận cho đại tá trò chuyện trong vòng 3 phút. 5 phút là tối đa.

Hắn chia tay mời Văn Bình :

— Xin ông bắt đầu.

Văn Bình ra lệnh cho Buru :

— Anh hướng dẫn mọi người lại góc hầm. Tôi muốn bàn bạc riêng với đại tá Liu.

Viên thiếu tá nhăn mặt ra vẻ không bằng lòng. Buru hắng giọng :

— Thiếu tá không nên lờn xộn nữa thì hơn. Công tác chúng tôi có tính cách tối mật. Chúng tôi có toàn quyền bắt bỏ những người không tuân lệnh.

Toàn thể sĩ quan trong hầm đều cúi gằm mặt, lừ lừ đi ra góc hầm, kể cả viên thiếu tá bưng bình. Buru vira bịp một cách trắng trợn. Cũng như chàng, hắn không có quyền bắt ai. Ngay trên đất Mỹ C.I.A. hét ra lửa mà nhân viên cao cấp C.I.A. vị tất dám đụng đến lòng chân thiên hạ và chà đạp luật pháp, huống hồ đây là xứ Equator, một nước có đầy đủ chủ quyền. Nói cho đúng, Văn Bình có quyền giết người, nhưng đó là giết lên lút, giết không lưu lại dấu vết.

Đại tá Liu ngược cặp mắt cận thị nặng nhìn Văn Bình. Chàng dí chứng minh thư phải viên đặc

biệt C.I.A. vào mũi hắn. Hắn đọc được những dòng chữ li ti trên tấm thẻ lát-tích ti hon này hay không, chàng không biết nổi, vì về mặt hắn không hề thay đổi. Chàng có cảm tưởng Liu đang nửa mê nửa tỉnh, và bản tính quân nhân chuyên nghiệp kiêu hãnh bắt hắn tự coi là tỉnh. Chàng hỏi hắn :

— Đại tá đọc kỹ chưa ?

Liu gật đầu. Chàng lại hỏi :

— Đại tá muốn về Quitô hay muốn điều trị tại đây ?

Ngón tay dùng thay cho bút chì, Liu viết thâu trên nệm chữ Q. Văn Bình cười, thân mật.

— Yên tâm. Sáng tinh sương, thời tiết bớt dữ dãn, trục thẳng tải thương sẽ đáp xuống chỗ đại tá.

Ngừng một phút, chàng hỏi :

— Tôi cần gặp kỹ sư Anbe Doaré. Gặp ngay bây giờ.

Cặp mắt đại tá Liu có vẻ ngạc nhiên. Hắn viết một chữ cộc lốc :

— Đi.

— Đi đâu ?

— Khỏi đây.

— Bị thương ?

NGƯỜI ĐẸP QUI-TÔ

— Không.

— Tại sao lại đi khỏi căn cứ ?

— Không biết. Và lại, sau khi tai họa xảy ra, tôi ra lệnh cho toàn thể tự động di tản. Dầu tôi không ra lệnh, họ cũng bỏ đi, tôi bị thương nặng, họ vớt tôi một xó, không ai ngó ngàng tới, khi tôi tỉnh dậy, họ đã trốn gần hết, tôi ra lệnh chẳng ai thèm nghe.

— Bao nhiêu người bỏ đi ?

— Không rõ. Vì còn rất nhiều người thiệt mạng, nằm kẹt dưới đồng đá gạch, chưa rõ lên được. Người bị thương cũng chưa kiểm diêm được. Hiện có 6 sĩ quan thân cận ở trong nhà hầm này với tôi.

— Nghĩa là còn lại 6 người ?

— Phải.

— Doaré rời căn cứ hồi nào ?

— Chập tối.

— Tối hôm nay ?

— Vâng, tối hôm nay. Tại sao ông không quan tâm đến số phận của mọi người mà chỉ nghĩ đến riêng kỹ sư Doaré ? Hắn là người được rất ít cảm tình của đồng nghiệp trong căn cứ.

— Xin lỗi, tôi không thể trả lời, vì lẽ tôi cũng chưa quen Doaré. Lệnh trung ương giao cho chúng

tôi tiếp xúc với Doaré.

- Đang tiếc. Ông đến hơi chậm.
- Doaré lên đường một mình hay với ai ?
- Với một người bạn.
- Bạn nào ?
- Không biết.
- Không biết, tại sao Đại tá biết là bạn ?
- Vì thấy họ đi với nhau.
- Tên là gì ?
- Không biết ?
- Cao hay thấp ?
- Thấp. Rất thấp.
- Có dấu vết nào đặc biệt không ?
- Không.
- Đeo đồng hồ ?

Văn Bình toan hỏi « hắn có đeo vòng sơ-men ở cổ tay không » song chàng vội hỏi trạch ra « đeo đồng hồ » vì một tiếng động lạ vừa lọt vào tai chàng. Chàng ngồi hơi nghiêng để có thể kiểm soát được toàn diện nhà hầm bằng mắt. Bọn sĩ quan bị Buru dồn vào góc vẫn im thin thít. Viên thiếu tá ba-gai liếc trộm chàng, miệng lầm bầm như thể chửi thầm. Buru xoay chân, đang điệu sung mãn, khẩu súng còn quay mùa trên tay. Chàng suýt phì cười, nếu phải lấy cớ không hiểu hắn phải dùng

đeo xạ-giờ thứ mấy mới bắn trúng mục tiêu.

Tiếng động lạ này rất nhỏ, chỉ phớt nhẹ như chiếc lá vàng rụng song Văn Bình không thể nghe lầm. Nằm dài trên giường sắt loang lổ sơn và máu đen đại tá Liu ho khô khè. Có lẽ dờm đang dăng lên, chặn ngang ngực viên sĩ quan ốm yếu ngũ tuần. Da mặt hần đỏ gay, nhưng không phải màu đỏ báo hiệu cho sức khỏe mà là màu đỏ báo hiệu cho một cuộc sống sắp sửa tàn lụi.

Ngón tay đại tá Liu không ngo ngoáy trên khăn giường dề bút đàm như trước nữa, Văn Bình nhận thấy tay hần bắt đầu bắt chuẩn chuẩn. Miệng hần mở ra một cách khó khăn, và hần ngáp luôn mấy cái. Dưỡng khí thiếu hụt trong máu nên hần phải ngáp. Nếu chàng không tiếp tục hỏi thêm, hần sẽ ngáp liên tu trong một vài phút nữa rồi lịm luôn.

Nhưng trước hết, chàng phải vận dụng phép kuatsu để tạm kéo đại tá Liu ra khỏi nanh vuốt của Tử thần. Chàng nín hơi, vận công vào đầu ngón tay trở, ấn mạnh vào yếu huyết trên màng tang. Bệnh nhân hự một tiếng nhỏ, miệng đang quai ra dề ngáp vội khép lại.

Chàng hỏi dồn :

— Người bạn cùng đi với kỹ sư Doaré có đeo cái gì nơi cườm tay không ? Đại tá cố nhớ lại coi ?

- Không nhớ.
- Chẳng hạn đeo đồng hồ vàng. Hoặc đeo một lò vòng sơ-men như đàn bà...
- Vòng sơ-men ? Có lẽ thế.
- Có lẽ hay đại tá đoán phỏng ?
- Giờ đây, tôi có thể nói chắc. Đúng rồi, người đàn ông này đeo vòng sơ-men dày cỡ tay, vòng nhỏ li ti bằng bạch kim bóng loáng.
- Họ đi thẳng về thủ đô ?
- Không.
- Đại tá Liu lại thở khò khè. Phút cuối cùng sắp đến Văn Bình thúc giục :
- Hay là họ về làng Dưa ?

Mặt đại tá Liu vụt sáng. Trên miệng hắn nở một nụ cười thỏa mãn. Nhưng hắn chưa kịp phản ứng thì Văn Bình nghe đập một tiếng. Một vật cứng từ miệng hắn rớt xuống. Không phải tinh cờ rớt xuống vì nó xiên góc 45 độ. Người đứng bên trên đã chủ tâm ném vào cái giường ở góc hầm, nơi có đại tá Liu và Văn Bình.

Chàng chưa biết vật cứng này là gì nhưng linh tính và bản năng nghề nghiệp đã xẹt nhanh như sấm điện trong óc bắt chàng phóng mình nằm ngửa ra đất.

Ồc ồc, ầm ầm...

Vật cứng này là trái lựu đạn. Căn hầm đóng kín, chỉ chừa một cửa mở lên bên trên nên tiếng lựu đạn nổ kêu ầm như tiếng bom, Nhiều tiếng la hét cùng cất lên một lượt.